

Alain Berenboom

Porumbel à l'italienne

O anchetă a lui Michel Van Loo, detectiv particular

Traducere din limba franceză de Ileana Cantuniari

Prefață de Jean-Claude Zylberstein

CRIME SCENE PRESS
2016

SUMAR

Prefață.....	5
1. Lansare de porumbei la Grâce-Berleur.....	7
2. A murit Matteo!.....	15
3. <i>Shabbes-goy</i>	24
4. Călătoria fraților Motta.....	37
5. Sânge, un glonț și calmante.....	48
6. O eroare legată de litera R.....	53
7. Simeone asasinat.....	62
8. Robert, un om influent.....	69
9. O plajă mică, atât de frumoasă.....	81
10. Înfrângerea lui Gino Piosul.....	91
11. <i>Commedia dell'arte</i>	97
12. Să-ți alegi clienții în funcție de bine și de rău.....	105
13. Călătorie în Italia.....	114
14. Unchiul Tony.....	126
15. Când Lisone le dădea garanții Cămășilor negre	129
16. Un cumnat fermecător.....	137

17. Cine pe cine păcălește?.....	148
18. Năzurosul.....	157
19. Două opțiuni posibile.....	166
20. Suspecții lui Lisone.....	176
21. Anne are o teorie.....	181
22. Spionul lui Matteo.....	189
23. Secretele intermediarului.....	199
24. <i>Maledetto duce!</i>	210
25. Stalin nu te vede, dar Dumnezeu te vede!.....	221
26. Dreptul de a pedepsi îi aparține lui Dumnezeu.....	229
27. Forma șevalieriei.....	238
28. Cum să-ți eliberezi logodnica fără s-o scapi din brațe.....	248
29. Un secret pentru a atrage porumbeii.....	258

17. Cine pe cine păcăleşte?.....	148
18. Năzurosul.....	157
19. Două opțiuni posibile.....	166
20. Suspecții lui Lisone.....	176
21. Anne are o teorie.....	181
22. Spionul lui Matteo.....	189
23. Secretele intermediarului.....	199
24. Maledetto duce!.....	210
25. Stalin nu te vede, dar Dumnezeu te vede!.....	221
26. Dreptul de a pedepsi îi aparține lui Dumnezeu.....	229
27. Forma șevalierei.....	238
28. Cum să-ți eliberezi logodnica fără s-o scapi din brațe.....	248
29. Un secret pentru a atrage porumbeii.....	258

1.

Lansare de porumbei la Grâce-Berleur

Totul a început cu un somptuos buchet de trandafiri. Tânărul cu obrazul plin de coșuri care îl ținea în mână mă privi cu un aer surprins când am deschis ușa biroului. La drept vorbind, eram la fel de surprins ca și el. Să fi fost cumva o admiratoare ascunsă? De luni întregi, singura mea clientă era o companie de asigurări pentru care dibuiam debitori dispăruți pe șest.

– Ce vrei, puștiule?

Micul curier scoase din buzunar o hârtie mototolită. Strivind în treacăt florile, descifră cu dificultate numele mângălit cu creionul: „Anne Van Soest”?

A, evident!

Arătătorul meu indică podeaua. Anne lucra în salonul de coafură aflat mai jos de mizerabila mea chichineață, *La Federico* – salonul de coafură al redutabilului meu proprietar. Din când în când, ea urca să-mi ilumineze ambianța, aducându-mi aminte că eram în viață și că ea era logodnica mea, chiar dacă, în ciuda implorărilor mele, refuza cu încăpățănare să mi se arate goală pe sub halatul alb subțire. Dar florile? De la vreun fan necunoscut? Un concurent venit să-mi dea cu tifla?

– Poți lăsa buchetul aici, i-l voi înmâna eu, am spus scoțând o monedă din buzunar în timp ce trăgeam cu ochiul la cartea de vizită prinsă cu un ac în ambalajul de celofan.

Cu un gest neîncrezător, tânărul își turti buchetul de piept și se învârti pe călcâie, semn al unei onestități îngrijorătoare pentru vremurile în care trăim.

– Trebuie să-l înmânez personal! mârâi el ferm.

Nici nu dispăruse bine că un vacarm îngrozitor zgudui casa. Era cumva vreo bombă ascunsă printre flori? Coborând în goană scara, m-am năpustit în prăvălia lui Federico.

– Anne, ești cumva rănită?

Când m-a văzut năvălind ca un nebun, făcu ochii mari și rămase cu foarfecele în aer. Salonul, bine pus la punct, trăsnea a apă de colonie, șampon și vopsele de păr, dar avea și un vag miros de naftalină – mirosul bătrânelor clevetitoare care tronau pe fotoliile turnante. În trecere, am salutat-o pe doamna Delporte, o mai veche clientă, al cărei cățel minuscul, cuibărit pe stofa albastră cu picățele a fustei ce îi acoperea gambele ca niște șunci, începu să latre.

– Îndepărtează-te, domnule Van Loo! exclamă ea. Doar vezi bine cât rău îi faci bieteii mele Mitzi.

Să nu contați niciodată pe recunoștința clienților. Vă fac să plătiți foarte scump ajutorul pe care au fost siliți să vi-l ceară într-un moment de cumpănă... Și onorariile pe care le-ați smuls de la ei.

– Mickele, *mamma mia!* Îmi alungi clientela! gemu stăpânul locului, ținând o perie în mână și stând aplecat asupra unei creaturi cu păr mov, care cârâia cu glas ascuțit în mijlocul lătrăturilor, în timp ce un aparat de radio revărsa răgetele unei mulțimi isterice. Asta făcea să se cutremure zidurile.

– Și mai taci! Se retransmite reportajul sosirii!

– Ce sosire?

Vârful foarfecilor fu cât pe ce să-mi scoată ochii.

– Prima etapă din Giro, *porco Dio!* Că doar de asta ai coborât, nu-i așa?

Ce gafă! De o lună, Federico numai de asta vorbea. Duelul Fausto Coppi – Gino Bartali diviza Italia în două tabere mai înverșunate decât Capuleții și Montaigu. Dacă îi dădeai crezare, gambele celor doi zei ai bicicletei aveau să decidă soarta peninsulei. Victoria bătrânului rege Gino, greoi fiu al plebei, ar

impune definitiv democrația creștină. În timp ce victoria lui Fausto, aristocrat rasat, ar impune foarte tânăra republică laică. M-am grăbit să-mi repar gafa. Împăcarea cu proprietarul meu era la fel de vitală precum câștigarea turului pentru cei doi *campionissimi* (două luni de întârziere cu plata chiriei, în curând trei – *capite?*).

– Ei, ce-i cu zarva asta de sărbătoare? Ia zi, Federico, Gino a înhățat deja tricoul roz?

– Gino?

Lăsându-și clienta în plata Domnului, Federico se năpusti spre mine.

– De câte ori trebuie să-ți repet că Gino Piosul participă la Giro pentru reacționari și pentru corbii ăia ticăloși de popi? De cum are să înceapă drumul să urce, Fausto o să demonstreze *a tutta l'Italia* că s-a terminat cu epoca atotputerniciei lor. De când au căzut *il Duce* și regele, am intrat într-o eră nouă în care omul nu mai e la cheremul nimănui. Cu siguranță nu al lui *Dio*. Uite de aia Coppi are să câștige *il Giro*!

Într-un colț, Anne, care refuza să se amestece în „certurile dintre masculii”, manevra un misterios aparat metalic, un cilindru mare, argintiu și strălucitor, încărcat de robinete și de țevi, din care scăpau țiuind nori de aburi.

I-am făcut un semn cu capul micului curier, rămas înțepenit la intrarea în salon din pricina botului monstruos al lui Mitzi. Câinele doamnei Delporte îl făcea acum să regrete că-mi respinsese oferta.

– Nu-ți fie frică. Nu mușcă.

– Depinde de zile, spuse Anne, aruncându-mi o privire crudă. Și de cine îmi nimerește în mână.

Rupse celofanul și desprinse cartea de vizită.

– Hm! făcu ea.

– Asta ce înseamnă?

– Hm! repetă ea inspirând parfumul florilor.

Am dat din umeri, renunțând deocamdată să-mi continui ancheta, și am urcat să mă încui în biroul meu. Descifrarea intențiilor unei femei

îmi depășea competențele. Era ceva cu mult mai greu decât să dai la pedale ca să smulgi victoria pe pantele trecătorii Maddalena.

– Dacă te interesează, Mario Pozi e cel care a câștigat prima etapă! zbiră Federico.

– Nu Coppi?

– Nu, domnule! Palermo-Catania era rezervată lui Pozi, care se trage din zona unde s-a desfășurat etapa, adăugă el cu un aer sfidător. Un tip care are tenul la fel de închis la culoare ca o bancnotă uzată de o sută de lire. Pricepi ce vreau să zic?

M-am ferit să răspund. Nu-i de glumit cu Sicilia, cu înscenările, improbabilele ei momente de avânt și nefericirile sale.

După două *guezze grenadine*², strânsoarea de gheață care îmi cu-prinsese pieptul începu să se topească. M-am simțit în stare să-i explic lui Hubert, pe care îl invitasem la aperitiv, motivele proastei mele dispoziții. Prietenul meu cel mai bun, farmacistul din Piața Binefăcătorilor, avea darul să mă liniștească, cel puțin atâta timp cât nu încerca să-mi strecoare pilule concepute de el.

– Cineva e rănit în amorul propriu, domnule detectiv?

– Nu e asta, am mormăit eu în barbă.

Dădu la o parte cu precauție capacul metalic fierbinte care îi acoperea paharul de cafea-filtru.

– Nu mai căuta numele generosului admirator al frumoasei tale logodnice. Cu riscul să te torturez, am să-ți lămuresc eu cum stau lucrurile, declară el cu un aer încrezut. Este vorba de Ignazio Lisone. Om de afaceri. Furnizor de mână de lucru străină. De carne proaspătă, dacă preferi.

– Nu înțeleg.

Sorbi o înghițitură de cafea înainte să continue.

² După cum își mai amintesc cititorii aventurilor lui Michel Van Loo din precedentele volume (*Primejdii în Regat și Averei Gutmeyer*), este vorba de o bere cu sirop de rodie, băutura preferată a detectivului. (n. tr.)

– Bun. Să trădăm secretul profesional. Acest Lisone m-a întrebat unde lucrează Anne. De aici deduc...

– De acord, să zicem. Cum de o cunoaște? Unde a întâlnit-o?

– Ea a fost cea care a sunat la ușa lui.

– Cum? Îl părăsește pe Federico? Caută de lucru fără să-mi spună?

Hubert izbucni în râs...

– M-ar mira. Lisone nu se ocupă de domeniul coafurii. Ai auzit vorbindu-se de imigranții italieni care debarcă, trenuri întregi, în Wallonia, direcția Infern. Mine și furnale.

– Anne s-a încurcat cu un miner?

Spițerul meu izbucni iarăși în râs.

– Mâinile acestui domn sunt impecabil de albe. Nu au atins vreodată altceva decât bancnote. Oamenii săi sunt cei care recrutează, transportă, repartizează, supraveghează, concediază. El doar încasează.

– Pricep. Un businessman delicat. Dar ce legătură are asta cu Anne?

– Un porumbel. O vietate rănită.

În fața aerului meu uluit, Hubert se milostivi să-mi dea câteva explicații.

– În noaptea de luni spre marți, Anne a descoperit un porumbel în apartamentul ei.

– A, da! A fost trezită brusc de niște zgomote ciudate venind dinspre salon. O umbră gigantică se agita pe perete.

Hubert încuviință.

– Este suficientă lumina unui felinar prin geam peste silueta unei păsări bolnave ca să redevii copilul care se teme de întuneric.

– Când a aprins plafoniera, a descoperit păsăruica târându-și aripa bolnavă în încercarea de a urca din nou spre fereastra deschisă. Anne a venit la mine cu biata pasăre, continuă Hubert. Numele ei, Simeone, era scris pe inel, la fel ca acela al proprietarului. Astfel l-a întâlnit Anne pe Lisone. În treacăt, am mai câștigat un client. Porumbelul ăsta este faimos printre păsările de concurs. Iar slujitorul tău, după cum știi, este regele produselor pentru columbofili.